

OTKRIVAJUĆA STANKA U WILKINSONOVU LONDONU

Sljedeći dan bio je dan potpune slobode.

Bez sastanaka.

Bez rasporeda.

Bez vozača.

Bez ceremonije.

Hodao sam Piccadilly Circusom, a pogled mi je uvijek bježao u istom smjeru.

Soho.

Kad sam bio mlađi, u tim su me mjestima dočekivali raširenih ruku.

Ne samo kao mušteriju.

I kao promatrača.

Dobrodošlog gosta.

Otvoreno dobrodošlog.

S godinama sam naučio da slabosti ne treba skrivati.

Treba ih razumjeti.

A kad nikome ne štete, mogu se čak i hraniti onim što nam pričinja zadovoljstvo.

Hodao sam bez žurbe.

London se činio tišim nego inače.

Možda se grad promijenio.

Možda sam se promijenio ja.

A možda je to jednostavno bio Maggyn utjecaj.

Otkako sam je upoznao, svaka mi je ulica pričala neku priču.

Svaka zgrada kao da je čuvala neko sjećanje.

Svaki kutak grada kao da je pripadao nekome koga više nije bilo.

Prvi put nisam posjećivao London.

Slušao sam ga.

I dok sam prelazio Piccadilly Circus, među svjetlima, turistima i starim duhovima svoje mladosti, znao sam da to nije dan odmora.

Bio je to jednostavno predah između jedne lekcije i sljedeće.

Jer sljedećeg dana trebao sam ponovno vidjeti svoju tetu.

A s njom, najvjerojatnije, još jedan dio priče koju nitko još nije završio pripovijedati.

Ferdinando